

Минчо, Пенчо, Генчо и най-малкият Донко бѣха отборъ дружина. Живѣха въ една махала, учеха въ едно училище и все въ първи „а“ класъ бѣха. Само Донко бѣше въ четвърто отдѣление, но затова пъкъ бѣше по едъръ и по-лудъ отъ другитѣ трима. Пъкъ, комай, и все той ги предвождаше въ игритѣ и лудориитѣ.

Така стана и тази зима. Още ги не бѣха разпустили за Коледа, когато той имъ обади една своя тайна.

— Щомъ ни разпустнатъ, — каза имъ той, — ще отидемъ въ гората, да си отсѣчемъ дрѣнъ за суровакници. Знамъ едно мѣсто. Още отъ лѣтоска съмъ го забелязалъ. Тамъ има единъ дрѣновъ храстъ съ дебели и прави прѣти. Никой нѣма да има като нашитѣ суровакници.

— И азъ знамъ едно такова мѣсто! — провикна се Генчо, но Данко го срѣза:

— Мълчи бе! Ти все се хвалишъ, пъкъ нищо не знаешъ! Нали есенесъ ни води на едно мѣсто за лещници. Ядохме и преядохме. Намѣрихме само петъ сухи черупки.

Другитѣ се изкискаха.

Дойде ваканцията. Четворката се събра и наговори още отъ вечерята. Ще станатъ на другия день, ще се обуятъ и облѣкатъ топло и хайде къмъ гората.

Когато да тръгнатъ, още веднажъ провѣриха, кой какъ се е докаралъ. Генчо бѣше надигналъ скрито отъ дома си единъ остъръ ножъ. Данко пъкъ показва дълго вѣже, омотано около кръста му.

— Ами това вѣже защо ти е? — попитаха другитѣ зачудено.

— Може да намѣримъ повече. Ще ги донесемъ и ще продаваме на децата... Разбра ли? Пъкъ не намѣрихъ у дома по-късо вѣже.